

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1017/2025
27.08.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Владиславе Милићевић, Татјане Ђурица, Татјане Матковић Стефановић и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ..., ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Владица Јовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3641/24 од 14.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 27.08.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3641/24 од 14.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3641/24 од 14.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2999/19 од 27.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се тужена обавезе да им на име мање исплаћене плате исплати и то: тужиоцу АА из ... по основу прековременог рада за период од децембра 2016. године до маја 2017. године, по основу ноћног рада за април 2017. године, по основу рада у дане државних и верских празника за јануар и мај 2017. године и то појединачно наведене месечне износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате (ближе наведено и опредељено овим ставом изреке), тужиоцу ББ по основу прековременог рада за период од децембра 2016. године до маја 2017. године, по основу ноћног рада за април 2017. године, по основу рада у дане државних и верских празника за јануар и мај 2017. године и то појединачно наведене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате (ближе наведено и опредељено овим ставом изреке), тужиоцу ВВ по основу прековременог рада за период од децембра 2016. године до маја 2017. године, по основу ноћног рада за април 2017. године, по основу рада у дане државних и верских празника за јануар и мај 2017. године и то појединачно наведене месечне износе са

законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате (ближе наведено и опредељено овим ставом изреке). Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужиоци да туженој солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 27.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3641/24 од 14.11.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неосновна жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом, трећем и четвртм изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде тужиоци су изјавили благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова у погледу остваривања права на накнаду штете због неисплаћене плате по основу прековременог рада, Врховни суд налази да у конкретном случају, нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. ЗПП за изузетну дозвољеност ревизије, обзиром да нису у супротности са тумачењем материјалног права у смислу примењених посебних одредаба чланова 83. став 1. и 2., 85. став 1. 98. и 141. и 142. Закона о Војсци Србије, члана 35. став 3. Правилника о платама професионалних припадника Војске Србије и члана 172. Закона о облигационим односима. Постојање правноснажног појединачног акта о праву запосленог на исплату увећане зараде по основу прековременог рада је материјална претпоставка да би се остварило право на исплату новчаног потраживања по том основу, коме претходи обраћање старешини војне јединице ради признавања и конкретизовања тог права – утврђивања права на слободне сате, као правила или права на исплату увећане плате, што је изузетак за који је потребно утврдити испуњеност предвиђених услова – немогућност коришћења слободних сати због обимности прековременог рада и постојање сагласности министра одбране за исплату прековременог рада, а по правилима управног поступка, а судска контрола таквих одлука је прописана кроз управни спор, што све представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају. Стога, указивање у ревизији на различиту судску праксу у истоветним ситуацијама, не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег

интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...10/23) и нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...10/23) прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 02.09.2019. године. Тужбу су поднели тужиоци који се налазе у положају формалних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП. Због тога се вредност предмета спора одређује према вредности главних захтева сваког од тужилаца засебно, односно меродавна је појединачно тражена вредност главног захтева, а то су у конкретном случају износи: за тужиоца АА 60.909,30 динара; за тужиоца ББ 51.776,76 динара и за тужиоца ВВ 44.470,72 динара, па како појединачно тражене вредности главног захтева очигледно не прелазе динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе то ревизија тужилаца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Ивана Рађеновић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**